

o nichž se již dříve stala zmínka. Pokud se v tomto výnosu dále praví, že zaměstnance, kteří před nastoupením vojenské služby válečné byli již ve službách státních drah v poměru provisorním (v denní mzdě), jest naroveň stavěti těm provisorním zaměstnancům, kteří nebyli nuceni službu u státních drah přerušiti nastoupením válečné služby, nemá to význam pro posouzení žalobního nároku na připočtení válečných půlletí do penze, neboť i z poukazu na výnos bývalého rakouského ministerstva železnic ze dne 1. dubna 1915 čís. 6708 plyne, že tu bylo míněno započtení doby válečné služby, a to jen do postupu výsluhů. Po tomto výkladu jest se obíratí ještě otázkou, zda žalobcův služební poměr zanikl jeho narukováním k vojenské službě podle ustanovení § 88 služ. řádu pro zaměstnance státních drah, kteroužto otázkou se odvolací soud pro svůj odchylný názor nezabýval. Podle § 88 odst. 6 služ. řádu jest služební poměr provisorních zaměstnanců, jakým byl žalobce, považovati za zrušený dnem jejich narukování k vojenské službě. V odst. 7 § 88 se dále praví, že co do nároků na pensijní fond jest ke všem provisorním zaměstnancům, s výjimkou úřednických čekatelů, přihlížeti jako k vypovězeným. Podle § 121 b) služ. řádu zaniká vypovědí služební poměr. Tato ustanovení služebního řádu platila v době, o kterou v tomto sporu jde, nebyla změněna předpisy o připočtení válečných půlletí a platí dosud (viz rozh. čís. 9343 sb. n. s.). Nižšími soudy bylo zjištěno, že žalobce konal válečnou službu od 28. července 1914 do 1. září 1915, že se dne 1. září 1915 vrátil do železniční služby, že však dne 21. listopadu 1915 nastoupil opět vojenskou válečnou službu a konal ji až do 31. srpna 1918. Z toho plyne, že žalobce v roce 1915 byl ve služebním poměru u státních drah jen po dobu od 1. září do 21. listopadu, tedy méně než 6 měsíců, že v letech 1916 a 1917 nebyl vůbec ve skutečné činné službě u státních drah a že v roce 1918 byl v této službě teprve od 31. srpna 1918, tedy zase méně než 6 měsíců. Podle zásad právě vyložených nepřísluší tedy žalobci právní nárok na připočtení válečných pololetí za kalendářní roky 1915, 1916, 1917 a 1918 a jeho žalobu bylo jako neodůvodněnou zamítnouti. Pro úplnost se dodává, že pro posouzení oprávněnosti žalobního nároku může býti rozhodným jen skutečný právní stav, nikoliv úvaha o tom, zda by snad zaměstnanec, jenž konal válečnou službu, byl v nevýhodě proti těm, kdož službu tu nekonali.

Čs. 14053.

Služební poměry železničních zaměstnanců.

Z ustanovení § 88 odstavec 8 služ. řádu pro žel. zam. nelze vyvozovati, že toto ustanovení má i ten význam, že služební poměr provisorního zaměstnance nebyl přes výslovný zákaz odst. 6 § 88 služ. řádu zrušen a že si lze zakoupiti nejen dobu členství v pensijním fondu, nýbrž i výhodu připočtení válečných půlletí a dokonce i trvání služebního poměru.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1934, Rv I 2150/32.)

Žalobu proti československému státu (pensijnímu fondu čsl. státních drah) o zvýšení výslužného opodstatňoval žalující železniční zaměstnanec ve výslužbě tím, že mu mělo býti připočteno válečné pololetí za kalendářní rok 1915. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Podle § 88 (6) služebního řádu pro zaměstnance čsl. státních drah jest ovšem služební poměr provisorních zaměstnanců považovati dnem jejich narukování k vojenské službě za zrušený a má pravdu první soud, pravě, že toto ustanovení nebylo žádným výnosem ani zákonem č. 457/1919 změněno. Ale podle § 88 odst. (7, 8) téhož služ. řádu přihlížeti jest co do nároků na pensijní fond ke všem provisorním zaměstnancům jako k vypovězeným, nevyzvedne-li si však takový provisorní zaměstnanec, narukovavší k vojenské službě, pensijní příspěvky, započte se mu období vojenské válečné služby při znovunastoupení železniční služby, zaplatí-li dodatečně za tu dobu příspěvky stanovami určené. Stalo-li se tak, je tomu tak, jakoby služební poměr podle § 88 (6) služ. řádu nebyl porušen, a samozřejmým důsledkem toho jest i právo na připočtení příslušného válečného pololetí. Lze sice souhlasiti s prvním soudem v tom, že započtení válečných let do pense je něčím jiným než připočtení válečných pololetí do pense, ale první soud přehlíží, že, když, jako v souzeném případě, ostatní předpoklady jsou splněny, jest připočtení válečných pololetí jen důsledkem započtení válečných let. Namítá-li žalovaná strana, že zakoupení roku 1915 žalobcem nemělo jiný účinek než započtení do pense, přehlíží, že stalo-li se tak, zakoupil si tím i válečné pololetí 1915 a jest mu i toto připočísti do pense, neboť tím odpadla jediná překážka proti tomu, přerušení služebního poměru podle § 88 (6) služ. řádu, a jeho služební poměr (fiktivně) v tomto ohledu přerušen nebyl. Hledí-li se tak na věc, pak ani výnosy a zák. č. 457/1919 v odůvodnění napadeného rozsudku citované nejsou vyhovění žalobě na překážku, i pokud předpokládají nepřerušení služebního poměru za výkonu vojenské služby, jinak pak svědčí přímo ve prospěch žalobců, i když se netýkají právě jen připočítání válečných pololetí, tím spíše pak, pokud se ho týkají.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Podle § 88 odst. 6 služ. řádu jest služební poměr provisorních zaměstnanců, jakým byl žalobce, považovati za z r u š e n ý dnem jejich narukování k vojenské službě. V odst. 7 § 88 se dále praví, že co do nároků na pensijní fond jest ke všem provisorním zaměstnancům, s výjimkou úřednických čekatelů, přihlížeti jako k vypovězeným. Podle § 121 b) služ. řádu zaniká výpovědí služební poměr. Tato ustanovení služebního řádu platila v době, o kterou v tomto sporu jde, nebyla změněna předpisy o připočtení válečných půlletí a platí dosud (viz rozh. č. 9343 sb. n. s.). Ustanovení odstavce 8 § 88 služebního řádu nebylo

soudem odvolacím vyloženo správně. Toto ustanovení se vůbec netýká připočtení válečných půlletí ani otázky trvání služebního poměru, nýbrž upravuje započtení celého období vojenské válečné služby do pense pro takové provisorní zaměstnance státních drah, jejichž služební poměr byl zrušen narukováním k vojenské službě a kteří si nevyzvedli pensijní příspěvky. Takoví provisorní zaměstnanci mohou si při znovunastoupení železniční služby dodatečně zaplatiti stanovami pensijního fondu určené příspěvky za dobu své vojenské válečné služby buď hotově nebo v přiměřených splátkách a, učiní-li tak, tedy se jim započte tato doba do doby členství v pensijním fondu. Jde tedy v odst. 8 § 88 služebního řádu jen o výhodu záležející v možnosti zachování členství v pensijním fondu po dobu celé vojenské válečné služby, ale z poskytnutí této výhody nelze nijak vyvozovati, že dotyčné ustanovení služebního řádu má i ten význam, že služební poměr takového provisorního zaměstnance nebyl přes výslovný předpis odstavce 6 § 88 služ. řádu zrušen a že si lze zakoupiti nejen dobu členství v pensijním fondu, nýbrž také výhodu připočtení válečných půlletí a dokonce i trvání služebního poměru. K tomu jest připomenouti, že napadený rozsudek nepřesně mluví o pouhém »přerušení« služebního poměru narukováním k vojenské službě, neboť — jak již bylo vyloženo — tímto narukováním se služební poměr provisorních zaměstnanců z r u š u j e. Není sporné, že žalobce jako provisorní zaměstnanec státních drah (dělník za denní mzdu) nastoupil vojenskou službu dne 28. července 1914 a že se z ní navrátil a službu u státních drah nastoupil teprve dne 15. září 1915, takže v kalendářním roce 1915 byl ve služebním poměru u státních drah po dobu kratší než šest měsíců. Nepřísluší mu tedy právní nárok na připočtení válečného pololetí za kalendářní rok 1915 a žaloba byla rozsudkem prvního soudu právem zamítnuta.

Čís. 14054.

Jde o vadu odvolacího řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s., nebyl-li proveden důkaz o přednesu žalovaného ve sporu o zjištění nemanželského otcovství, že do matriky byl jako otec zapsán někdo jiný, třebaže žalovaný zároveň netvrdil, že se zápis do matriky stal za předpokladu § 164 obč. zák.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1934, Rv I 2551/34.)

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného o b a n i ž š í s o u d y vyhověly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolatel přednesl v řízení před prvním soudem, že do matriky byl jako otec nezletilé žalobkyně zapsán Josef Sch. Nabídl o tom důkaz do-